

Publicerad 2016-08-15 12:43 av Celticgirl

När skrivandets kraft för samman människor.

jag saknar dig.

Jag var aldrig kär i dig. Fast helt säker kan jag ju inte vara, på den saken. Jag vet egentligen inte hur det är att vara kär - att älska någon, så mycket, att det gör ont. Alltså, du fick mig att bli helt knasig, mest hela tiden. Även om du inte skrev ett endaste ord till mig, på flera veckor. Jag läste dina brev som om de betydde allt, och kanske lite till. Allt med dig var som att inandas en drog - ett beroende. Jag kände mig som en alkoholist, då det gick så långt att jag kände det som om jag genomgick en avgiftning när jag inte fick vara i ditt sällskap, när du inte pratade mig mig, när jag inte kunde läsa dig genom dina brev. Det var helt vrickat. Men jag var inte kär i dig. Hur kunde jag ha varit det, när jag inte ens hade träffat dig? Vår enda kontakt var via bokstäver och ord. Det var genom intellektuella samtal och evighetslång väntan, som jag lärde känna dig - genom orden som berättade dina innersta tankar. Men jag lärde mig aldrig din beröring, din röst smekte aldrig mina öron och ditt leende lyste aldrig upp min värld. För hur skulle det kunnat ske, när vår enda interaktion var via cyberspace , anonymt.

Nej, jag var aldrig kär i dig. Men jag gillade dig, jag gillade dig verkligen. Och vet du vad? Jag saknar dina ord. Jag saknar din röst, den som jag svär att jag hörde när jag läste dina tankar som flöt ut över skärmen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Celticgirl med Poeter.se id #39155 innehar upphovsrätten